

‘Halfuur staan knuffelen toen ik m’n vader weer zag’

Hij groeide op in de sloppenwijken van de Nigeriaanse metropool Lagos - en belandde uiteindelijk dankzij een wel heel bijzonder telefoontje in Nederland. Nu is Anthony Uduba (31) één van de jongste raadsleden van Den Haag. „Al met al is er veel gebeurd in de afgelopen 31 jaar.”

Terence Garnier

Anthony Uduba - je mag hem met z'n fraaie montuur, nette baard en dito colbert en coltrui gerust een gesoigneerde vent noemen - gooit een staafe suiker leeg in z'n zwarte koffie in Kafé Kafka, een barretje in het Haagse stadhuis. Dat we hier afspreken is niet zo vreemd: het is donderdag, en dat betekent dat het raadslid van de VVD straks een debat in moet. Over Zuidwest, de Haagse 'kansenvijk'. Binnen de liberalen is hij degene die zich om Zuidwest bekommert.

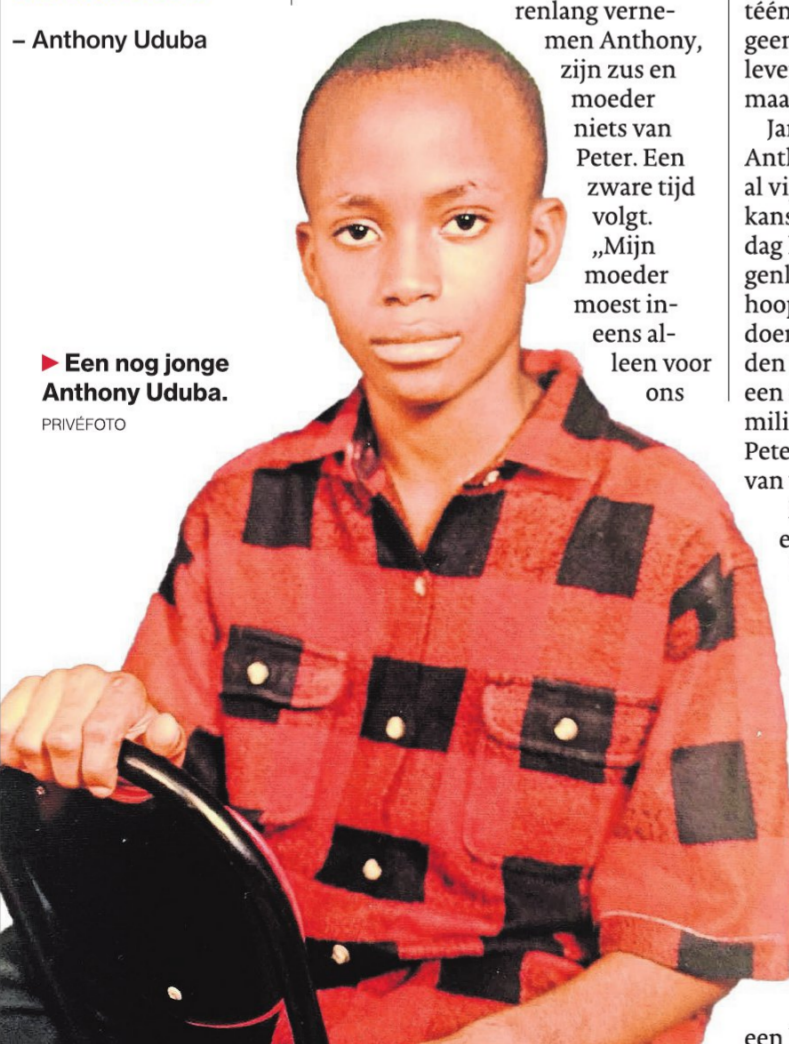
Dat heeft een reden. „Er liggen hier zoveel kansen voor het oprapen. Je hebt echt de mogelijkheid om in jezelf te investeren, naar school te gaan en jezelf te blijven ontwikkelen. Toch hoor ik veel mensen zeggen: ik kom niet verder. Hoe kan dat? Wat belemmert je, wat houdt je tegen? Daar ben ik benieuwd naar en mee bezig. Want vergeleken met Lagos is het spectrum aan kansen in onze stad gigantisch.”

Lagos is het economische centrum van Nigeria, met ruim 20 miljoen inwoners een van de grootste metropolen van Afrika. Uduba groeit er op in één van de grootste sloppenwijken van het continent. Hij woont met zijn ouders en zus in een gebouw met twee kamers en een keuken op een soort compound, een leefgemeenschap, en moet wel met zestien andere families de wc en de badkamer delen. „We waren vooral bezig met de maand te overleven”, zegt Uduba. Hij gaat wel naar school en haalt een diploma dat vergelijkbaar is met een Nederlands havo-diploma.

Eén moment, kleine Anthony is dan elf jaar, verandert zijn leven. Zijn vader, een taxichauffeur, had

Ik kwam in een totaal andere wereld terecht. Zonder sociale basis, en ik sprak de taal niet

– Anthony Uduba

► Een nog jonge Anthony Uduba.

PRIVÉFOTO

demonstranten tegen het Nigeriaanse regime vervoerd. En dat is natuurlijk niet de bedoeling: pa wordt meteen zelf aangemerkt als gezocht persoon. Het resulteert in een legerinval in huize Uduba in het holst van de nacht. Pa wist: ik moet weg. Hij vlucht. Weg uit het land.

Symbolisch begrafenis Waarheen, dat weet niemand. De mobiele telefoon staat dan nog maar in de kinderschoenen, en heeft de sloppenwijken nog niet bereikt. Jarenlang vernemen Anthony, zijn zus en moeder niets van Peter. Een zware tijd volgt. „Mijn moeder moest ineens alleen voor ons

zorgen. Ze werkte zich een slag in de rondte, maar lesgeld voor school was er nauwelijks. Ik had een uniform voor school, maar een broek vol gaten. Er was geen geld voor een nieuwe. Het was eigenlijk een tijd van niks”, zegt Uduba, die wel meteen benadrukt dat dit interview geen 'huiltie-huiltie-verhaal' moet opleveren. Maar: „Het heeft me wel gemaakt en gevormd.”

Jaren verstrijken. Van pa hebben Anthony, zus en moeder inmiddels al vijf jaar niets meer vernomen. De kans dat hij nog leeft, wordt met de dag kleiner en kleiner. Ze kunnen eigenlijk niets anders doen dan de hoop opgeven. Om het boek dicht te doen, organiseren familie en vrienden een symbolische begrafenis. Met een dienst en een kist, waarin de familie persoonlijke bezittingen van Peter stopt. Oude kleren, en foto's van vroeger.

Maar op een dag belt er ineens een buurtbewoner aan met nogal bizar nieuws. Hij heeft een telefoontje gekregen van een andere man uit Lagos, die op zakenreis is in Nederland. Daar is die man naar een bijeenkomst van Nigerianen gegaan in een Amsterdams café en raakte er aan de praat met een man die vertelde dat hij taxichauffeur was in Lagos, was gevlucht voor het de grillen van de regering en daarbij een vrouw, dochter en zoon achter had gelaten. Hé, dacht de zakenman, dat verhaal heb ik wel eens gehoord, en besloot even een lijntje met 'Lagos' te leggen. Dit

zou zomaar eens om Peter Uduba kunnen gaan.

Anthony, 17 jaar inmiddels, z'n zus en moeder kunnen hun oren niet geloven na het relaas van de buurman. De zakenman in Amsterdam regelt een belafpraak tussen 'Peter' en de moeder van Anthony. Als de man dan het kenteken van zijn oude taxi-busje opnoemt, breekt Anthony's moeder. Het klopt. Hij leeft nog. Anthony heeft nog een vader. „De hele buurt kwam ons feliciteren. Het was een enorm euforisch moment.”

Keuken van de McDonald's

Pa is na zijn vertrek uit Nigeria via via en na een halve wereldreis neergestoken in Amsterdam. Hij heeft er een bedrijf in import en export opgezet. Hij regelt dat het trio een mobiel-tje kan kopen en contact met hem kan opbouwen. Dat gaat steeds beter. Ze maken plannen om naar Nederland te komen. Die symbolische kist? Die wordt in brand gestoken.

Na een jaar, het is inmiddels 2008, is het zover: de drie reizen hun vader achterna en emigreren naar Nederland. „Het moment van toen wij mijn vader voor het eerst weer zagen, is bijna niet in woorden te vatten. Wij hebben echt een half uur staan knuffelen op Schiphol voordat wij richting Limburg gingen.” Limburg, inderdaad: Peter neemt z'n gezin mee naar Brunssum; hij wil hen in een rustige omgeving laten wennen aan het land.

„Ik kwam in een totaal andere wereld terecht. Zonder sociale basis, en ik sprak de taal niet.” Anthony gaat als een maniak aan de slag om Neder-

lands te leren en strijkt neer in een schakelklas op een internationale school, waar hij ook les in andere vakken krijgt. Uduba neemt ook een bijbaantje in de keuken van de McDonald's. „Ik schreef elke dag uit een woordenboek tien woorden op en die sprak ik daar uit. Soms lachten collega's me uit, maar dat kon me geen reet schelen. Ik moest de taal leren.”

En dat gaat hard, Anthony vindt z'n draai. Binnen een half jaar zit hij op taalniveau B1, het normale niveau in Nederland. Uduba gaat een mbo-op-leiding volgen en stroomt door naar het hbo. Via-via komt hij terecht bij de JOVD, de jongerenafdeling van de VVD. „Ik werd lid. De gesprekken, de discussies, het liberalisme: het beviel mij wel. Het sloot aan bij mijn persoonlijke overtuiging: een mens moet in staat zijn om iets van het leven te maken en is ook zelf verantwoordelijk voor het najagen van z'n eigen geluk.”

Van lid gaat hij naar penningmeester en wordt daarna voorzitter van JOVD Limburg. Uduba krijgt een baan bij de ABN AMRO, maar hij weet: ik wil meer weten van overheid en bestuur. En hoe kan dat beter dan gewoon bij de overheid te gaan werken. Met zijn vriendin gooit hij al zijn spullen in een Bo-rent-busje en verhuist naar Den Haag, overheidsstad pur sang natuurlijk.

Daar werkt hij eerst voor de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) maar komt al snel op het Binnenhof terecht, waar hij eerst voor het ministerie van Binnenlandse Zaken en daarna voor Econo-

► **Anthony Uduba:** „Er liggen hier zoveel kansen voor het oprapen. Je hebt echt de mogelijkheid om in jezelf te investeren.”

FOTO FRANK JANSSEN

mische Zaken (zijn huidige werkgever) werkt. Eenmaal in de hofstad zoekt hij ook snel weer z'n VVD-familie op en dwingt hij een plek op de kandidatenlijst voor de gemeenteraadsverkiezingen van 2022 af. Uduba staat op plek tien van de lijst, de VVD haalt zeven zetels. Maar de partij gaat meebesturen en levert twee wethouders. En wanneer raadslid Frans de Graaf in oktober 2022 naar Indonesië vertrekt om het hotel van zijn schoonouders te gaan runnen, komt Uduba de Haagse raad in.

Zijn leven is behoorlijk veranderd. Hij werkt nu parttime bij het ministerie, om het vak van volksvertegenwoordiger in de stad goed te kunnen doen. Want dat behelst nogal wat in Den Haag: woensdag en donderdag zijn de 'raadsdagen' met veel vergadering. En vrijdag is zijn dag in de stad. Dan gaat hij de straten en wijken in, om te luisteren naar wat bewoners en ondernemers meemaken en waar ze mee zitten.

Weekendschool

Ook thuis is er minder tijd voor vrijwilligerswerk als begeleider bij de weekendschool of voor racefietstochten: Uduba heeft een kleintje van twee én een werkende vriendin. Veel ballen hoog te houden dus. Maar hij is blij dat hij kansen heeft gekregen, gecreëerd heeft en heeft aangegrepen. Hij kijkt met verbijstering terug op zijn eigen belevenissen. „Al met al is er veel gebeurd in de afgelopen 31 jaar. Het is bijna een boek waard. Maar de belangrijkste boodschap die ik heb aan jonge mensen: wees optimistisch, en creëer en pak je kansen.”

